

НОВКО ЯВОРСКИ
ВОЙНА ВЪРХУ ПОКРИВИТЕ

chitanka.info

Както всички взводове, така и взводът на лейтенант Пенчев се състои все от отбор юнаци. И смешник си има — дори двама, които водят помежду си необявено съревнование за палмата на първенството. И неудачник не им липсва, само че той не е който и да е, а самият взводен командир. Той или крак ще си навехне на междуротен футболен турнир, или бузата ще си раздере по време на тактическо занятие, или на среща ще дотърчи десет минути след като девойката му се е нацупила и си е отишла.

И отделонните командири си имат своята си боичка. Например младши сержант Карадонев. Няма, няма, па току направи някоя магария — косите си да оскубеш. Един такъв непостоянен, знаеш. Ще удари веднъж отлично, ще удари втори път, че трети и четвърти, а петия — нито един куршум в целта. И то на инспекторски преглед. Ще ти развие той в час по политзанятия въпроса за идеологическата диверсия и борбата с нея, ще те замае с ясната си мисъл и дълбоките си познания, а спомене ли някой за австралийските аборигени, ще твърди на всеуслишание, че това е един вид трева, от която се правел специален тоалетен сапун. И все ще се стреми да не те поглежда в очите. И все като че ли се подсмива под мустак, ама не така определено и недвусмислено, че да му друснеш я непоряд, я друго, а някак си изтънко...

Да вземем например... например онзиденшния марш-наскок. Както може да се очаква, лейтенант Пенчев изживя поредната си несполука. Минавал си той спокойно и преспокрайно край щаба, бързал за сбора при командира на полка и изведнъж, кой знае поради какви причини, една керемидата литнала от покрива и бух — по главата. Добре, че бил с фуражката си, иначе бог знае какво щеше да стане. Та тупнала го керемидата по фуражката и го гътнала като нищо, защото керемидата е това, а не шоколадена вафла.

Прищевките на съдбата са си прищевки, пукнатите глави са си пукнати, ама разписанието си иска своето. А както казах вече, предстоеше марш-наскок. Той трябваше да се състои на всяка цена въпреки всички превратности. Налагаше се да го ръководи старши сержант Хубенов.

Както ви е известно, старши сержант Хубенов е човек... Впрочем за него — сетне...

И така започнаха си бойците марш-наскока и всичко си вървеше, както бе запланувано и както трябваше да бъде. Добре, ама накрая съвсем се озориха. Че то жегга като жегга ли беше! Сахарска история. А в манерките им — нито капчица вода. Че и наоколо — едни рътлини, едни пуцинаци — същински лунен пейзаж.

Еле по едно време като че им просветна. Навлязоха в нивя и царевичак, а те насечени на огромни правоъгълници с дълбоки канали. А в каналите — вода. До горе, до горе ви казвам.

„Е — помислиха си с облекчение бойците, когато тръгнаха по насипа на един канал, — свършиха се танталовите ни мъки.“

— Другарю старши сержант! — обади се вместо всички младши сержант Карадонев. — Да бяхме се понамокрили, а?

— Не се полага! — отвърна старши сержантът, без да се обръща дори.

— Ама поне само да се понаплискаме... — едва ли не смънка младши сержантът.

— Не се полага! — повтори още по-натъртено любимата си фраза старши сержантът.

Младши сержант Карадонев въздъхна като мях. Да увещава повече старши сержанта нямаше смисъл. Добре си го познаваха бойците. Наумеше ли си нещо той — край. С топ не можеш да го помръднеш, с рахат-локум не можеш да го съблазниш. Държеше на своето си и хич и не мигаше.

Та крачеше си по насипа старши сержант Хубенов, крачеше си и никаква борба не ставаше във войнишката му душа. Само дето по едно време трепна. Трепна и спря. А защо молим? Ах, да — до слуха му бе достигнал някакъв далечен, далечен плясък, някакъв вик — на изненада ли, на уплаха ли, на удоволствие ли?...

И той се извърна жегнат от неприятна догадка.

В канала направо се давеше войник. Гологлав, барабар с цялото си въоръжение и екипировка, той гълташе вода на поразия, като ту изчезваше, ту отново се появяваше на повърхността, ала не изпускаше автомата си, а го държеше високо, високо. Другите войници — майчице! — както обикновено се случва в такива мигове — или клечаха на насипа, или ръкомахаха, или даваха съвети, а никой не се досещаше да се притече на помощ на изпадналия в беда.

Че старши сержант Хубенов беше суров човек — беше, но че той имаше чувствително и отзивчиво сърце, по тоя въпрос нямаше две мнения. Освен това той добре знаеше ролята на взаимопомощта и войсковото другарство, — дори вчера бе чел статия по тоя въпрос. И именно поради това неудържим гняв обувана младия командир.

— Какво чакате?! — ревна гороломно той и се втурна назад с явното намерение да наблъска в канала всичките си подчинени и сам да ги последва. Ала — късно. Като изпоразхвърляха наоколо оръжието, противогазите, каските и сухарните си торби, бойците до един наскочаха във водата. Двама прихванаха удавника, който се оказа не някой друг, а младши сержант Карадонев, и започнаха да го изтласкват към брега. Хубаво, ама тласкат, тласкат, а той все си стои на едно място. И правичката да си кажем, май цялата тая работа по-скоро приличаше на къпане, отколкото на спасяване на удавник.

Гледа старши сержант Хубенов, гледа, па се плесна по челото, та се получи нещо като избухването на ръчна граната, и каза тихо:

— Излизай!

В миг цялата врява в канала секна. Успокои се водата, тръгна си тя по обичайния си път, а войниците примигваха, покашлюваха в мокрите си шепи и мълчаха.

— Излизай! — повтори още по-тихо старши сержантът. А да ти заповядаше тихичко нещо той, не беше много на хубаво.

Тихо и кротко започнаха да се измъкват един по един на сухото мокрите войници. И никой никому не помагаше. Дори и Карадонев успя да се добере със собствени сили до заветния бряг. Само дето нещо не поглеждаше с очите командира си.

— Карадонев! — рече му тихо старши сержантът.

— Заповядайте, другарю старши сержант — тутакси се отзова младши сержантът и едва сега погледна командира си.

— Бихте ли ми казали — Хубенов прекрачи и съвсем дружелюбно отлепи някакво водорасло, което се бе закачило на пагона на младши сержанта. — Бихте ли ми казали как се озовахте в канала?

— А че такава... — Карадонев като че съвсем се смути. — Аз просто...

— Да?

— Аз просто още не мога да си дам сметка как стана това...

— Подхлъзнахте ли се?

— Не помня.

— А да ви е блъснал някой? Не със зла умисъл, разбира се, а така... просто от невнимание? Или, да речем, на шега? Обикновена, войнишка шегичка?

— Не помня. Може би...

— Да?

— Може би сетне, когато си дам сметка за всичко...

— Аха. Сметка? Май че ще ви излезе крива тая сметка!

И като се засмя високо-високо и весело-весело (впрочем не много весело) старши сержант Хубенов примижа, като бърчеше вежди — види се, обмисляше нещо по такова...

— Автоматът ми, къде е автоматът ми! — възкликна младши сержант Карадонев и захвана да се върти около оста си като кученце, което е усетило нетърпим сърбеж еди-къде си.

— Че той не остана ли в канала? — незабавно се изрепчи един дълговрат редник с явната готовност да претършува дъната на всички морета и океани, но да спаси другаря си от всички ония неприятности, които съпътствуват изгубването на оръжие от тоя род.

— Въх... там е сигурно.

Ръководейки се от аксиомата, че желязото се кове, дордето е горещо, а сладоледът се ближе, дордето е студен, дълговратият редник, който впрочем имаше странната фамилия Белочернев, опъна ръце край мокрия си клин и погледна верноподанически в очите командира си.

— Разрешете да го намеря, другарю старши сержант.

— И аз! И аз! — незабавно се обадиха още неколцина.

Старши сержант Хубенов залепи дълъг поглед върху часовника си, като че ли тъкмо там, на циферблата, беше написано какво решение да вземе.

— А други кандидати няма ли?

— Аз! — тъничко изписука тенор.

— Аз! — угаси го като немоцна свещичка гяуровски бас.

— Аз!...

— Аз!...

Само двама или трима не изявиха желание да покажат какво могат в един такъв напрегнат момент. Излишно репчене ли го смятаха, достатъчно ли се бяха поразхладили, не жадуваха ли за слава и почести?...

— Добре! — рече старши сержантът. — Добре — повтори той, като едва забележимо се усмихна и бавно започна да разкопчава амуницията си. — Благодаря ви, другари, за отзивчивостта, но разрешете ми този път... — Той се спря, сякаш търсеше подходяща дума... — Този път да се окъпя аз.

И отново се засмя високо-високо, весело-весело. Съвсем весело.

След него се засмяха само ония двама-трима, които не бяха пожелали да търсят по дъното на канала злополучния автомат на злополучния младши сержант.

Надали някога някой се е събличал толкова бавно, толкова изискано и под толкова завистливи погледи. Първо — гимнастърката. Сетне — гетите и обувките. Накрая клина и потника. И всичко скатано и подредено на тревата. Като за преглед.

Подреди дрехите си старши сержант Хубенов, извърна се, та ги изгледа — има си хас да бе пропуснал нещо — и едва тогава пристъпи напред. Опита с крак водата — изглежда, хареса му, защото примижа от удоволствие — и бавно заслиза по циментовата облицовка. Поспря се, наведе се, загреба с шепи, наплиска се.

— Ох, ох!...

Тежка въздишка отрони неволно редник Белочернев, друг, види се, не издържа и взе, че се извърна, за да не гледа, а имаше и такива, които насядаха прималели.

За хубаво ли, за лошо ли, ала старши сержантът още не бе се потопил до шията, когато усети, че е стъпил върху автомата. Но това, изглежда, не му направи никакво впечатление, защото съвсем невъзмутимо продължи пътя си. Нещо повече: гмурна се неочаквано, вирна крака и... изчезна. Появи се на десетина метра по течението, изпръхтя, тръсна глава и заплува с широк, отмерен замах.

— Ама, другарю старши сержант — обади се младши сержант Карадонев. — Че автоматът що ще дири там?...

— Така ли? — засмя се между два замаха Хубенов, па отново навири крака и наново изчезна. Секунда, втора, минута. На едно място войниците очакваха да се появи заместник-взводният им командир, а той взе, че подаде глава, както им се стори, едва ли не на половин километър надолу. Обърна се по гръб и шумно заработи с ръцете и краката. А щом дойде до автомата — нов фокус и изчезналото оръжие на младши сержанта отново видя бял свят.

Отръска се надве-натри старши сержант Хубенов. Облече се светкавично, припряно погледна часовника си.

— Да продължим!...

И като обърсваше с шепа мустаците си, небрежно подхвърли, уж между другото:

— Тая неделя май няма да има кандидати за отпуска, а?

— Как няма да има! — възкликна редник Белочернев.

— Бе то може да има, ама... — не се доизказа старши сержантът. Войниците мълчаха.

Те мълчаливо се прибраха в поделението, мълчаливо хапнаха и мълчаливо налягах. А през нощта удари дъжд. Ама дъжд — нечуван и невидан. Плющеше той като огромна, неизброима връзка волски камшици, шибаше покривите, дупчеше омекналата земя. Заклокочиха като прерязани гърла водоскоците, глухо зашумяха вадички и вадича, реката набъбна и зарева помъкнала изкъртени камънаци, изскубнати от корен върби и тополи, цели купи сено. Дори един стар гардероб се мяташе по нея и напомняше за ковчега на дядо Ной.

Дъждът не спря през целия ден и през цялата следваща нощ.

И заваляха заедно с него тревожните съобщения и призивите за помощ...

— Реката отнесе моста при железопътния прелез!...

— В свинефермата на ТКЗС „Първи май“ водата издави седемдесет и седем прасета и едно магаре...

— Училището в Р. може да рухне всеки миг...

— Жителите на Песнопойци дремизгат по покривите на къщите си и по върховете на дърветата, спасявайки се от злата напаст...

Тъкмо затуй в Песнопойци изпратиха на помощ момчетата на лейтенант Пенчев, впрочем по-точно ще бъде да кажем на старши сержант Хубенов, защото взводният командир още не бе успял да избяга от болницата въпреки двата си напразни опита. Едно — защото бяха доказали, че са все отбор юнаци, и друго — защото имаха богат опит по водните работи.

И пристигнаха те на самото място, и наскочаха от колите. На Песнопойци, както се установи, нищичко му нямаше, но една от махалите му се бе изхитрила да се настани в падинката досам реката и сега плащаше за тая своя хитрост — водата я бе заляла догоре, само покривите ѝ се виждаха, а и короните на няколко плодни дървета.

Повечето от жителите му навреме се бяха отървали, но имаше и такива, дето висяха като огромни круши по клоните или клечаха по керемидите. Добре, че поне дъждът бе спрял.

Старши сержант Хубенов разпредели по лодките спасителните команди, седна в едната и рече на войничето, което си бе избрал за помощник:

— Хайде, Бонев, мъжката!...

Младши сержант Карадонев и редник Белочернев изуха обувките си, настаниха се в друга една лодка и грабнаха веслата. Водата още не беше се успокоила и продължаваше да се покачва, като тук-там завърташе шума и слама, перушина и клонак. Из нея се мяркаха я ритла от каруца, я сандък или скършен и ожулен дънер.

Лодката беше лека, лодкарите яки и не им бе трудно да приближат до първата къща. Прозорците и вратата ѝ не се виждаха, водата бе стигнала досам стряхата. На керемидите клечеше и безучастно ги гледаше суховата бабка в черна забрадка на главата. Зад нея, накацали върху комина, замислено прекрачваха от крак на крак и се кокошинеха герест петел и три ярки.

Лодкарите обърнаха с борд към стряхата, закрепиха лодката и младши сержантът протегна ръце към бабката, която все така безучастно продължаваше да ги гледа.

— Хайде, бабке! — усмихна ѝ се окуражително той. — Скачай в Ноевия ковчег.

— Не ща! — въздъхна за нещо си бабката и отмести поглед.

„Съвсем се е объркала горката“ — помисли си състрадателно младши сержантът.

— Защо?

— Първом кокошките, сетне мене — беше неочакваният отговор.

— Така ли? — не можа да измисли нещо по-свастно спасителят.

— Така — отвърна натъртено бабката и избърса с края на престилката си бликналата в окоото ѝ сълза. — Горчо се удави, та и тях ли да зарежа? — жално подсмъркна тя.

— Горчо? Внуче ли ти е?

— Прасето...

— Аха, прасето значи. Е, нищо, ти слез, пък аз ще ти купя шест ярки и два петела.

— Ще купиш ти, ама де ще намериш такъв петел като Кирчо? Из цяла България няма като него — продължаваше да си клечи невъзмутимо бабката.

— Хайде пък няма! Онзи ден в Развигорец какъв петел видях...

— Къде, къде?

— В Развигорец. Не петел, а същински орел. Ей такъв гребен имаше. Ноктите му не нокти като на твоя, а истински кавалерийски шпори. Да ти изкукурига — сърцето да ти напълни.

— Знам ги аз тия развигорски врани — заклати глава опърничавата стопанка. — Калпава работа са те. Нито кокошките могат да коткат, както трябва, нито с лисици да се борят. Пък и пипката лесно ги хваща.

— Ами твоят петел и с лисици ли се бори?

— Бори се я. Есенес на една око̀то изкъ̀лва.

— Е, щом е така — покатери се по покрива младши сержант Карадонев. — Ама да не вземе и на мене да изкъ̀лве някое око̀, а? — пошегува се той, ама се и посепна малко — абе, де да знаеш що за птица е тоя петел.

— А че ти се варди.

Ярките — души кротки — сами си клекнаха. Излови ги една по една младши сержантът, предаде ги на стопанката им. Ала пустият му петел, нали си беше особа от мъжки пол, хич и не помисляше да се предаде в плен. Че като се наежи, че като започна едни истории — или да го застреляш на място, или шапка да му свалиш. А бабката го гледаше прехласната с влюбени очи и само дето не му казваше: „Ха така, синко, ха така, гордост моя, покажи му, че ти не си развигорска гарга!...“

А Кирчо, т.е. петелът, сам си знаеше работата... Той изчакваше тактически да го наближи младши сержантът, хвърляше му един мръсен, пълен с презрение поглед през крило, като нещо от тоя род: „Та на мене ли бе, душо!...“ и тъкъл-тъкъл, като потропваше с нокти по керемидите, та на билото, на най-високото. Избърсваше потта от челото си младши сержантът, стискаше зъби, че лютивии думи захванаха да идват на езика му, и тръгваше на четири крака нагоре. А петелът отново го изчакваше, отново му хвърляше един презрителен поглед и — хоп, на най-ниското, на стряхата.

„Сакън да не падне във водата — мислеше си с тревога спасителят и отново захващаше да се придвижва внимателно към подвижната цел. — Че иначе току-виж и бабата полетяла след него...“

— Да дойда ли на помощ? — обади се от лодката редник Белочернев.

— Не, ще издъним покрива — отвърна му младши сержантът, без да сваля очи от пернатия си противник.

Накрая Кирчо вероятно реши, че е дошло време да премине в открит бой. Като се направи на уморен, той клекна и отпусна глава, ала в следващия миг рипна и страшно замахна с якия си клюн. Но не улучи, където се целеше — в челото на младши сержанта, — а го щипна по коляното. Още веднъж! Трети път. И това, което младши сержант Карадонев не успя да осъществи със средствата на нападението, постигна със средствата на отбраната. Като размахваше слепешком ръце пред лицето си, той изведнъж докопа коварния си враг за единия крак.

Че като врякна оня ми ти петел, че като задраска и запляска с криле — аха да катурне по хлъзгавите керемиди победителя си. Младши сержантът предвидливо седна, хвана и другия крак на Кирчо, мушна главата му под мишницата си и дори мъничко го постисна.

— Да не го удушиш, вампирино — най-сетне скочи от мястото си бабката и се притече на помощ на любимеца си. Взе си го, пъкна го при ярките в престилката си.

— Е, сега може да тръгваме — рече тя.

Положиха бабката заедно с хвъркатата ѝ стока в средата на лодката, оттласнаха се от стряхата и загребаха към брега. Там вече се бе събрала цяла тълпа, която не без интерес бе наблюдавала цялото сражение между двамата противника върху покрива на залетия дом. А петелът кой знае как подаде глава из една пролука на престилката и с омраза впи кръвясало око в гърба на победителя си. Бабката го замилва със съсухрената си ръка по моравия гребен и жално-милно занарежда:

— Кирчо, сине! Горчо се удави, баби, само ти ми остана на тоя свят.

— Ко-ко-ко! — обади се Кирчо, което можеше да означава и „Здраве да е!“, и нещо друго...

Оставаше да се спаси само един малчуган, който се бе покатерил на най-високото дърво и стърчеше на върха му като безмълвно черно

гардже.

— Хайде — обърна се към редник Бонев старши сержант Хубенов. — Хайде да свалим и тоя хвъркат холандец, че...

— Момент! — прекъсна го женски гласец.

Беше девойка средна на ръст, по басмена рокля, с дълги черни плитки и големи искрящи очи.

— Какво има?

— Може ли да дойда с вас? Атанасчо ми е братовчед.

— Може, как да не може — усмихна се дяволито редник Бонев и скочи на брега. — Моля, заповядайте на моето място.

Девойката не чака втора покана. Тя ловко и храбро зае мястото на войника и хвана веслото.

— Не ме гледайте с такива очи — дръзко каза тя. — Аз нито съм ярка на баба Кина, нито петелът ѝ Кирчо.

— Има си хас! — засмя се старши сержантът. — Но, все пак...

— Бъдете спокоен — стрелна го с големите си очи девойката. — Мога и да плувам, разбирам и от гребане. Така че с мене ядове няма да берете.

— Ще видим! — натисна веслото старши сержантът.

Заобиколиха покрива на къщата на баба Кина, избягнаха сблъскването с един огромен като хипопотам дънер и едва тогава старши сержантът попита:

— А вие откъде така...

— Откъде се изтърсих ли? От окръжния комитет на комсомола. Преди малко пристигнахме неколцина, но армията бе оправила всичко.

— Хм! — рече поласкан старши сержантът. — А онова момче на дървото наистина ли ви е братовчед?

— Наистина. Защо питате?

— Ами така...

— Смятате, че лъжа?

— О, далеч съм от такава мисъл.

— Не, признайте си, че си помислихте: лъже тая другарка, за да я взема със себе си в лодката! Признавате ли? А имайте пред вид, че има хора, които никога не лъжат.

— А аз пък съм най-големият лъжец на света — не без удоволствие се похвали старши сержантът.

— Ето че излъгахте — засмя се девойката и съвсем сериозно додаде: — Водата май захвана да спада.

— Наистина.

Доплуваха до въпросното дърво, спряха. Девойката вирна нагоре глава и откри прелестния си профил и младите си корави гърди. „Хубава е!“ — помисли си Хубенов и смутено последва примера ѝ.

— Атанасчо! — извика девойката. — Слизай!

Атанасчо мълчеше и не помръдваше обгърнал с ръчички и крачета ствола на дървото.

— Атанасчо, аз съм, каква ти Панка, не ме ли позна?

Но и сега Атанасчо не благоволи нито да се помръдне, нито да се обади.

— Е, слизай де! — започна да губи търпение каква Панка, погледна старши сержанта в очите, повдигна рамене.

Хубенов също повдигна рамене.

А от брега долетя дрезгав мъжки глас:

— Слизай бе, разбойник, какво се туткаш. Слизай, че като ти дойда-а-а!...

Но и тая любезна бащина подкана не направи необходимото впечатление на детето. То продължаваше да прегръща дървото, само че сега захвана да трепере ситно-ситно.

— Глътнал си е ангелите! — доверително прошепна на спътника си каква Панка и очите ѝ изведнъж заблестяха весело. — Атанасчо, — ласкаво каза тя — ела, каква, ела да те повозим с лодката. Знаеш ли как хубаво вози този батко? — и тя хвърли един заговорнически поглед на старши сержанта. А той поруменя. Гледай го ти него! Защо ли?

Ала и тая уловка отиде напразно.

— Няма как! — обади се най-сетне старши сержантът. — Ще трябва да се намесе и аз. Изглежда, че Атанасчо не ви смята за много голяма братовчедка.

— Нима! — стрелна го изподвежди девойката. — Пък и умеете да се заяждате.

Хубенов смутено изхъмка и вдигна глава.

— Хейде, Атанасе, хайде, приятелю. Иначе нито ще те возим с лодка, нито с танк. И войник няма да те вземем. Ние такива... такива непослушници не ги искаме.

Ала колкото дървото чу, толкова чу и Атанасчо.

Тогава Панка се изправи и мушна полата на роклята между коленете си.

— Вие какво се гласите! — опита се да я спре спътникът ѝ. — Я оставете. Аз ще свърша тая работа.

— Аз също мога да я свърша — хвана се за най-ниския клон девойката. — Пък и умея да се катеря. Гледайте.

И като катеричка се закатери по чепатото влажно дърво. Прескачаше от клон на клон, работеше с ръце и крака, ловко се извисяваше все по-нагоре и нагоре.

И ето че достигна до Атанасчо. Спря да отдъхне, оправи роклята си, помилва уплашеното дете по главицата. А то като ревна, като писна, цялото поречие на реката оглуши. Панка го прегърна с едната ръка, надвеси се над ухото му, зашушна му нещо. Но напразно. Атанасчо продължаваше да надува гайдата си и колкото по я надуваше, толкова по-силен и крепък ставаше гласът му.

Тогава бащата отново се обади от брега:

— Млъкни, разбойнико...

А някой друг додаде:

— Цапни му два шамара, Панке, цапни му, бацьовата, и той ще млъкне.

Панка тутакси послуша неочаквания съвет. Пляс! Пляс!... и нейният опърничав братовчед млъкна като икона. Млъкна той, ала още по-настървено се вкопча с ръце и крака за дървото.

И започна безмълвна въздушна борба. Освободеше Панка едната детска ръчичка от безсмислената прегръдка с дървото, насочваше вниманието си към другата, а първата вече наново обгръщаше ствола. Че веднъж, че дваж, че три пъти — да се отчаеш просто. Но Атанасчо хем беше мъничък и не разполагаше с много сили, хем бог знае колко време бе висял на дървото и накрая започна да отстъпва. А и като видя, че старши сержантът ѝ идва на помощ, Панка — честолюбива и горда душа — съвсем усили натиска си. Ето тя го отлепи от ствола, хвана го за краката и за чудо и показ на околните го залюля с главата надолу. Подаде го на Хубенов, приседна на един клон и с облекчение въздъхна.

Старши сержантът прегърна с една ръка укротеното дете, смъкна се по обратния път, внимателно положи в лодката скъпоценния си товар, като не забрави да го натисне с показалеца си по посинялото носле:

— Зър-р-р!...

И вдигна поглед нагоре.

— Не гледай! — сепна се Панка и престана да слиза поруменяла като божур и от скорошната въздушна борба, и от притеснение.

— Къде да не гледам? — развесели се Хубенов.

— Как къде? Нагоре.

— Добре — примирително рече Хубенов. — Щом не разрешаваш да гледам, няма да гледам. Хайде — слизай?

— Обърни се! — заповяда му девойката. — Не, легни по очи.

— Ама аз само с едното око... — подразни я той.

— Лягай!

— Ами ако и аз ти кажа така!?

— Ля-гай!

Старши сержант Хубенов подсвирна от категоричността на заповедта ѝ и легна по очи до опуления Атанасчо, притихна.

— Какво? Ти заспа ли? — обади се от съвсем близо Панка.

— Не съм — без да вдига глава, отвърна старши сержантът.

— А че помогни ми тогава, де!

Тя седеше на най-ниския клон и колко ѝ трябваше, за да скочи в лодката, но неудобно някак си се получаваше, знаеш — ами ако я катурнеше? Той протегна ръце и хвана китките ѝ, като я гледаше право в очите. И в миг всичко друго изчезна и престана да съществува за него. Имаше ги само тия очи, тия чудни очи, големи и тъмни, загадъчни и пълни с топлиота и още нещо.

— Хайде де — тихо каза тя, като трепна с клепки така, както пърха с крилете си птицата, понечила да кацне след дълъг полет.

Той пое дъх, пусна китките ѝ и я прихвана за кръста. Тя тури ръце на раменете му и леко се изхлузи от клона. Твърдите ѝ момински гърди докоснаха развълнуваната му гръд, топлият ѝ дъх опари бузата му, а лодката се олюля и те неволно се прегърнаха.

Обля го гореща вълна, луда кръв нахлу в главата му и го заслепи. Небето сякаш се преметна веднъж, насам, веднъж натам, а сетне всичко потъмня и стана хладно.

Е, че как няма да е хладно, след като беше се прекатурил във водата?!...

Първото нещо, което видя старши сержантът, когато се съвзе от всички тия приятни и неприятни изненади, беше бордът на лодката,

който подскачаше и загребваше вода. После над него се показа едно мило, уплашено лице и едни побледнели от тревога устица попитаха:

— Знаеш ли да плуваш?

— М-м-малко — излъга Хубенов, като понечи да потъне и дори да глътне глътка мътна течност, ала през ума му мина: „Защо ще плаша повече момичето“, и той се отказа от каквито и да е циркаджийски номера.

— Дръж! — подаде му тя веслото.

Той се хвана за него, доплува до лодката и вкопча пръсти в ръба ѝ.

— А водата не е много студена — каза той, като обърса лицето си със свободната си ръка.

— Чакай да ти помогна — надвеси се над него тя.

— Не бива — каза той, като отново използва момента от близо да погледне в очите ѝ. — По-добре е да застанеш на другата страна. За равновесие. А аз сам ще опитам...

Покатери се горе, седна до Атанасчо, смигна му дяволито.

— Видя ли, приятел, какви неща стават по света. Тебе тръгнах да спасявам, а мене се наложи да измъкват от водата. Съдба!...

— Хе-хе — засмя се с ярешки нотки в гласеца си малчуганът. — Хе-хе — чуждата уплаха бе възвърнала и личната му храброст, и способността му да говори. — И това ми било военен — разни фустии да го спасяват. Пфу! — и плю с презрение.

Старши сержантът се размърда на мястото си и се почеса зад ухото.

— Че случват се такива работи, приятел — въздъхна той и се обърна към девойката. — А аз тебе няма да те забравя до стотната си година.

— Защо? — поизви веждите си Панка.

— Защо ли? Ами защото, ако в момента съм жив и здрав, то това дължа само на тебе.

— Глупости — рече девойката.

— Глупости ли? Не, напротив — не снемаше поглед от лицето ѝ Хубенов. — Пишкин момиче си ти, спасително моя. Истинска амазонка. Иде ми да те разцелувам от благодарност.

— Какво, какво? — задъха се девойката.

— Да те разцелувам, казах! — повтори старши сержантът, като сам се учудваше на дързостта си.

— Хе-хе — отново се засмя с ярешкото си гласче малчуганът. — Хе-хе!... — Сигурно много му се искаше да види от близо как стават тия работи.

— А ти не се надсмивай, приятел — скара му се Хубенов с престорена сериозност. — Да не те кача пак на дървото.

— Хайде де! — опули му се малчуганът. — Хайде де!...

— Ха! — възкликна другият. — Току-що го смъкнахме насила от дървото, поококори се синковецът и веднага взе да се репчи. Май целият ви род, девойче — обърна се той към Панка, — май целият ви род е репчив.

— Такъв си е — отвърна девойката. — Хайде, стига сме дрънкали врели-некипели — намуси се тя. — Докога ще стоим тук? Всички ни гледат.

И натисна веслото, като измърмори:

— Прицелувало му се на някого.

И уж гледаше право пред себе си, а едното ѝ око все отскачаше към Хубенов.

— Е, добре — замахна с другото весло старши сержантът. — Няма да ви целувам — продължи да се заяжда той. — Умрял съм аз за една ваша целувка!... Просто се сметнах задължен.

И също се нацупи, а му идваше да се засмее високо, весело, диво дори. Защото никога досега не бе му се случвало такова нещо: в такъв момент и с такава мома да не се смуцава, да не губи ума и дума, да не мънка като ученик, който не знае добре урока си.

— Хм! Задължен!... — обади се Панка. — Та тия неща по задължение ли стават, а?

Отначало в усмивката на старши сержанта имаше малко болка, малко тъга, а сетне тя отново стана весела и дяволита.

— Не! Аз само се пошегувах.

Както можеше и да се очаква, пръв на брега слезе Атанасчо. Отначало той лудо се втурна към майка си и баща си, па изведнъж се спря, посочи с пръстчето си девойката и старши сержанта и високо завряка:

— Тия се целуваха, тия се целуваха...

— Атанасчо! — пламна девойката. — Какви ги измисляш, кака?!

— Аха, измислям ги, измислям ги! — извърна се от прегръдката на щастливата си майка малчуганът. — А не се ли прегръщяхте, не се ли прегръщяхте?...

— Майчице! — повдигна очи към небето порумениялата девойка. — Такъв братовчед и в затвора ще те вкара.

— Като нищо! — засмя се Хубенов и като видя, че тя го стрелна неодобрително с очи, додаде, като забеляза с неудоволствие, че нещо трепна в гласа му:

— Та... вие работите в комсомола, значи.

— Да — кимна тя, — в комсомола.

— А интересна ли е работата ви?

— Много — искрено, с дълбоко чувство отвърна девойката.

— Но сигурно сте много заета?

— А защо?... Дори напротив.

— В събота например до два ли сте на работа?

— До два.

Той млъкна, поразтърпка се все още бос — та имаше ли време да се обуе?

— Защо питате? — опита се да му помогне тя.

— Тъй... Бих искал... Знаете ли?... — смути се той, па изведнъж се досети, че шегата винаги може да мине и за шега, и за истина, и храбро додаде: — Много ми се иска да ви се отплатя за това, което направихте за мене. Например...

— Например? — повдигна окуражително вежди тя.

Да, разговорът тръгна в желаната посока, страшното бе минало.

— Например да ви почерпя една... една боза.

— Само боза ли?

— О, не. И една паста...

— А, щом ще има и паста, тогава може — съгласи се великодушно девойката.

— В колко?

— В четири.

— Къде?

— Пред „Малина“. Не, по-добре пред „Захарно петле“.

— Съгласен.

— Съгласна.

И те се разделиха и двамата смутени от нещо, и двамата развълнувани от нещо.

Старши сержант Хубенов изми краката си, доколкото може, обу се и приближи до камионите, където войниците шумно и весело товареха лодките и другите джунджурии. Те уж не гледаха в него, ала такива усмивки пробягваха по лицата им, че по-добре не ги приближавай. А младши сержант Карадонев съвсем безобидно попита приятеля си — редник Белочернев:

— Какво сме днес?...

— Сряда.

— Ех, кога ли ще дойде събота-а-а! — въздъхна младши сержантът.

„Чуло е това магаре!“ — помисли си Хубенов и тръгна към първия камион, където всичко вече беше готово, ала дочу шум на мотор, спря и се извърна. По пътя идеше мотоцикъл. Караше го възпълен младеж с кожени ръкавици на ръцете. Зад него седеше лейтенант Пенчев. По халат, с бинтована глава.

— Здравсти! — поздрави бодро лейтенантът, като скочи в движение и едва не се претърколи в краката на слисания старши сержант.

— Здраве желая!

Лейтенант Пенчев се поразтърпка, изгуби единия си чехъл в калта, намери го и като го чистеше с някаква чепата клечка, със съжаление констатира:

— Свършили сте и без мене, а?

— Тъй вярно!

Лейтенантът въздъхна и махна разочаровано с ръка:

— Язык, дето избягах...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.